

GEORGE ARION

ŞAH LA REGE

George Arion (n. 1946) este jurnalist și scriitor. Autor a numeroase volume de versuri, eseistică, publicistică și teatru, libretistul primei opere polițiste de la noi. Scenarist la filme de lung metraj și seriale tv. Considerat cel mai bun autor de thrillere și mystery din România. Două dintre realizările sale în acest gen au fost premiate de către Uniunea Scriitorilor.

PROLOG

Undeva, pe un astru, cineva supraveghează, zi și noapte, pe un ecran imens, tot ce se-ntâmplă pe Pământ: de la succesiunea anotimpurilor la războaie, de la nașterea unui copil la înaintarea în civilizație, de la creșterea unui fir de iarbă la un masacru oribil.

Apasă pe butoane, mânuiește manete, analizează programe și le pune în aplicare, renunță la unele, inventează cu febrilitate altele, revine la cele inițiale; nimic nu se întâmplă fără voia sa.

Iar astrul se rostogolește prin hăuri întunecate sau de un albastru intens, prin zone geroase sau prin altele cotropite de arșiță, purtându-și, de mii de ani, singurul său locuitor.

CAMERA ALBĂ (I)

— Cine ești?

Vocea care întreabă îmi bubuie dureros în urechi. Tresar din bezna în care mă aflu cufundat ca într-o prăpastie neagră. E ca și cum aș fi fost până acum pe o planetă a liniștii și aș fi auzit pentru prima oară un zgomot. De parcă e întâia dată când mi se adresează cineva după multă, multă vreme, și membrana timpanelor, devenită fragilă, amenință să se spargă, să se facă ferfeniță.

— A mișcat!, țipă cineva. Își revine!

Îmi revin? De ce să-mi revin? Din ce să-mi revin? Cine e femeia care se bucură? Nu i-am auzit glasul niciodată, dar, după timbru, aparține cuiva blând și afectuos.

Deschid încetișor ochii însă nu văd nimic. Îmi sunt acoperiți! Un bandaj? Caut să-mi mișc degetele de la mâini ca s-apuc ceva, ca să m-agăț de ceva, dar sub ele nu e decât pânză moale. Din câte îmi dau seama sunt întins pe un pat. Orice efort pe care-l fac ca să mă ridic e zadarnic.

Un piuit slab se-aude în apropierea mea. Un mecanism de ceas? O sonerie?

— Ți s-a părut!

E iarăși primul glas — un glas sever, al unui om deprins să poruncească și să fie ascultat. Un glas care-mi pare cunoscut. Sau e numai o amăgire?

Apoi, aceeași întrebare îmi răscolește întreaga ființă.

— Cine ești?

Cine sunt? Buzele mele caută în van să articuleze o vorbă. Nu se aude niciun sunet. O avalanșă de cuvinte mi-a năvălit în memorie. Știu ce e aceea iarbă și ce e acela cer sau pământ sau apă, dar nu pot rosti nicio vorbă. În capul meu e haos ca la începutul lumii. E un vârtej amestecat de culori cum n-am mai văzut nicicând, din care m-am ivit dintr-o dată, smuls fără menajamente de o forță nevăzută. Chipuri îmi defilează ca pe un uriaș panou luminos. Întâmplări pe care le-am

trăit eu sau alții mi se perindă cu o viteză halucinantă. Începe să-mi vâjâie capul. Sunt gata să-mi pierd din nou cunoștința.

Un alt glas se aude în încăpere. Pare a fi al unui om în vârstă. Se simte oboseala cuiva ajuns la capătul puterilor.

— Pentru astăzi e de-ajuns!

Ce e de-ajuns? Încerc să respir mai adânc și mă cuprinde și mai tare amețeala. În nări, aerul îmi pătrunde prin două tuburi. Îl aspir, se pare, cu ajutorul unei măști de oxigen. Dar de ce? De-abia acum pricep că brațul stâng îmi este imobilizat și ceva ascuțit îl străpunge. Un ac de perfuzie! Sunt, deci, pe un pat de spital. Am văzut în zeci de filme scena pe care o trăiesc acum. Un om înconjurat de ființe în halate albe care vor să-l readucă la viață după o lovitură primită într-o încăierare, după un accident. Dar cum am ajuns aici? De ce? Ce mi s-a întâmplat? Cine se agită în jurul meu?

Descoperirea acestor amănunte m-a istovit. Încet, încet, zgomotele din jurul meu se estompează. Din nou m-arunc în bezna ocrotitoare, ca într-un adăpost confortabil. Doar piuitul acela săcâitor îmi mai răsună în urechi o vreme.

Capitolul 1

Moscova, luni 6 ianuarie 1992

Locuitorii Moscovei înotau zgribuliți prin nămeții de pe care utilajele învechite nu reușeau să-i înlăture. Erau înfolfiți în șube călduroase, iar clapele căciulilor le fereau urechile și obrații de vântul tăios. Picioarele și le înveliseră în ziare înainte de a-și trage cizmele sau a-și pune bocancii. Cohorte de umbre se târau anevoie spre locurile lor de muncă, după un somn scurt și agitat în locuințe unde dormiseră claie peste grămadă.

Pe străzi se aflau încă, atârinate între stâlpi, ghirlande de becuri colorate, iar în vitrinele luminate anemic se mai zăreau Moși Gerilă de diverse dimensiuni, croiți din materiale ieftine, semne sărăcicioase ale sărbătoririi trecerii într-un nou an de către un popor înfometat și încă ținut sub teroare. Câteva reclame luminau totuși viu, îmbiind la cumpărarea unor produse cu nume străine: Levy Strauss, Kent, Johnny Walker — rareori accesibile omului de rând. Ele făceau deliciul noilor îmbogățiți prin contrabandă, escrocherii, furt și crimă, care plecau la restaurant cu buzunarele burdușite de mii de dolari și cheltuiau în neștire, cu frenezia celui care mai are de trăit o singură zi.

Dar bărbatului care se afla în limuzina neagră, cu perdele la ferestrele laterale și la lunetă — și străbătea ca fulgerul arterele largi, chiar pe mijlocul lor, rezervat mașinilor oficiale — nu-i păsa de spectacolul oferit de orașul decăzut dintr-o grandoare găunoasă. La miezul nopții, un apel telefonic îi tulburase pregătirile de culcare și-l convocase pentru ora 8 la stăpânul absolut al rușilor. Deși cel care îi poruncise să vină din zori îl ajutase în repetate rânduri, îl numise chiar și în postul pe care îl ocupa acum, acela de președinte al KGB, Mihail Sergheevici Cervenko se simțea strivit, redus la dimensiunile unei biete insecte, atunci când asupra lui se aținteau ochii de un albastru spălăcit ai șefului suprem.

Limuzina se prelinse pe lângă zidurile Kremlinului. Din loc în loc erau postate santinele care băteau din mâini și din picioare ca să se

mai încălzească. Doar cele care vegheau la Mausoleul lui Lenin stăteau ca niște stane de piatră.

Odinioară, aici se desfășurau parade militare grandioase, aveau loc petreceri cu focuri de artificii, la care mii de bărbați și de femei, cu piepturi bombate de mândrie, își sărbătoreau bucuria de a aparține celui mai puternic popor din lume, constructor glorios al celei mai drepte orânduiri din câte au existat vreodată. Locul, deși neschimbat, inspira acum, unui observator atent, o impresie de delăsare și de nesiguranță.

Din întineric se decupă imaginea neclară a bisericii Vasili Blaženii. Pe culoarul acela strămt dintre biserică și zidul Kremlinului, pe gaura aceea de cheie, se strecurase un avion condus de un tânăr neamț care, chipurile, se rătăcise și, în disperare de cauză, aterizase în Piața Roșie. Tocmai în inima comunismului! Numai pe un copil puteai să-l păcălești cu o astfel de gogoriță! Atunci căzuseră multe capete. Atunci se schimbase garda din jurul Președintelui. Atunci se ridicaseră mulți în funcțiile importante pe care le dețineau și acum. Fusesse o stratagemă care dusese până la urmă la dispariția colosului numit U.R.S.S. Fiindcă marele strateg al prăbușirii imperiului roșu a mai avut câteva sclipiri care l-au scos basma curată de pe scena istoriei. A inventat până și un puci îndreptat împotriva sa. O găselniță genială. În urma acesteia, Rusia căpăta un alt conducător, iar bătrânul psișcher străbătea meridianele unul după altul, ținea conferințe, avea o fundație, primea bani de la nababii lumii. Unii se jurau că omul cu pata pe craniul său imens ar fi fost crescut special de agenturile de spionaj occidentale pentru a-l dărâma pe cel mai mare dușman pe care acestea l-au avut vreodată. Un robot care a executat la perfecțiune rolul încredințat și apoi a părăsit elegant luminile rampei, ovaționat de unii, dar și înjurat de către cei care-și pierduseră privilegiile — în special mii de militari cu grade superioare care formau o armată inutilă acum, sau de milioane de oameni cinstiți, cărora decenii la rând li se inoculase ideea de a fi aparținut celei mai grozave nații de pe planetă, iar nu demult descoperiseră cu stupeoare că trăiseră urât, în locuințe mizere, fără să mănânce pe săturate, fără să se îmbrace civilizată, fără să știe ce se petrece cu adevărat dincolo de granițele imperiului.

Tusea discretă a șoferului îl avertiză pe șeful KGB că sosiseră la destinație. Se aflau în curtea Kremlinului, iar mașina se oprise în dreptul unei scări monumentale. Cervenko nu suporta să se repeadă nimeni să-i deschidă portiera. Era înalt, bine făcut, se mișca agil —

încă se mai ducea pe terenurile de tenis sau la piscină, în ciuda celor 50 de ani ai săi. Deschise portiera și se repezi pe trepte. Un ofițer de serviciu îi ieși în întâmpinare, îl salută și-l conduse direct la Președinte.

Acesta stătea într-un fotoliu imens, din care nu se ridică și-i făcu doar un semn lui Cervenko să se așeze pe un scaun aflat în apropiere. Era un truc ieftin, pe care acest zdrahon care bea de dimineața până seara și de seara până dimineața, nu se sfia să-l folosească — dorea să-l facă pe interlocutorul său să nu se simtă în largul lui. Îl domina printr-un simplu amănunt, îl ținea sub ascultare pentru a se ști cine e stăpânul. De altfel, aproape în orice ocazie apela la șiretlicuri de duzină, care însă îl făceau deosebit de popular în ochii unor indivizi cu școală puțină și fără educație, socotindu-l unul de-al lor: ciupea secretarele de fund, dansa în public ca un urs lasciv, făcea glume deocheate, izbucnind el primul în râs.

— Cum e, Mihail Sergheevici?

Era o altă capcană pe care o întindea colaboratorilor săi. Punea o întrebare generală, fără să se refere la ceva anume, o invitație la comunicarea unor lucruri importante, sau la simple turnătorii.

— Toate sunt bune, spuse cu prudență Cervenko.

Răspunsul îl scoase din sărite pe ocupantul fotoliului. Ca împins de un resort uriaș, se ridică rapid și se duse totuși, cu greutate, până la biroul masiv pe care se aflau împrăștiate hârtii pentru a crea impresia de lucru intens. Alături se găsea o masă mai joasă, pe care se aflau telefoane care făceau legătura cu orice punct al globului. Pe undeva se afla și valiza cu cifru secret care îi permitea, în caz de nevoie, să declanșeze chiar și un război nuclear.

— Cum adică toate sunt bune?, tună Arkadi Feodorovici Matușin.

Scoase dintr-un compartiment al biroului o sticlă plină pe jumătate cu votcă, fără să se sinchisească de prezența celui alt, și-și turnă într-un pahar din care mai băuse în așteptarea oaspetelui său. Ridică paharul, îl privi în zare și-l dădu peste cap ca și cum ar fi băut un suc.

Cervenko își văzuse de zeci de ori șeful în astfel de ipostaze. Sticlele se goleau cu o mare repeziciune, fără să aibă, măcar în aparență, vreun efect asupra Președintelui. Doar sclipirea mai vioaie a ochilor era un semn neobișnuit. Delegațiile străine pe care le primea și care îl vedeau pentru prima oară nu sesizau decât un iz ușor de alcool, dar nicio poticneală în vorbire. Și totuși, de câteva ori o făcuse lată, se dăduse în spectacol, nu reușise să participe la întruniri importante fiindcă zăcea beat mort pe câte o canapea dintr-un birou, în vreme ce în jurul

lui se dădeau de ceasul morții inși care încercau, prin diverse mijloace, să-l trezească, să-l readucă în simțiri. Așa ceva i se întâmplase o dată și când plecase cu avionul în străinătate. Pe aeroportul din țara pe care trebuia s-o viziteze îl așteptau cu nerăbdare oficialitățile. După aterizare, timp de câteva ceasuri, Matusin, care în timpul călătoriei băuse ca un apucat, ca să-și alunge frica de avion, n-a reușit să coboare pe covorul roșu hărăzit înalților oaspeți. Și totuși, n-a izbucnit niciun scandal. Episodul a fost tratat cu umor, ca gluma nevinovată a unui ștregar. Iar unii au început să zică, pe la colțuri, că ori de câte ori Matusin are vreo încurcătură se preface a fi mult mai beat decât e în realitate. Așa s-ar explica și deseori lui absențe sub pretextul unor cure de dezalcoolizare; scurte răgazuri pentru a chibzui ce hotărâri să ia. Un pișicher de anvergură.

— Cum adică toate sunt bune?, reluă Arkadi Feodorovici, de data asta pe un ton mai blând, ca și cum băutura l-ar fi îmbunătățit dintr-o dată. Imperiul nostru e amenințat cu destrămarea, iar tu zici că toate sunt bune. Republicile baltice își fac de cap; cei din sud au luat-o și ei razna. Vor in-de-pen-den-ță!, silabisi el cu dispreț. Or să fie ei independenți când mi-oi vedea ceafa. I-am lăsat puțin slobozi și-acum nu mai țin socoteală de mine. De mine?, repetă el cu uimire, care sunt numit așa cum nimeni înaintea mea n-a mai avut curajul, de zeci de ani, să-și spună: țară al Rusiei. Și nu numai al Rusiei. E vremea să le arătăm ce înseamnă pentru noi. Niște gunoaie pe care le spulberăm când ne vine chef. O să-i adun pe conducătorii ăștia ai lor ca în vremurile bune și am să-i pun să-ngenuncheze și să ceară iertare. Îi voi zdrobi! Și pe ei, și pe susținătorii lor. Vor redeveni ce-au fost dintotdeauna: niște sclavi. Mărețta Rusie va renaște mai mândră ca niciodată!

Cervenko asistase în repetate rânduri la izbucnirile megalomane ale Președintelui. Dar parcă niciodată nu-l văzuse ca azi. Nu mai zărea nimic în jur. Chipul roșu și buhăit era de nerecunoscut. Căpătase în ochi sclipiri bestiale. Ce l-o fi apucat? Cine l-o fi scos din sărite în asemenea hal? Oare alcoolismul îl atinsese mai mult decât se credea? Dacă se curăța, următorul l-ar fi zburat imediat pe Cervenko. Încă nu-și consolidase o poziție care să-l scutească de orice grijă. Cine venea în locul lui Matusin îl izgonea ca să-și pună omul lui de încredere. Așa procedează oricine, în orice parte a lumii.

Între timp, Președintele mai dăduse peste cap un pahar și, adâncit în fotoliu, amuțise. Era vădit preocupat de ceva pe care nu știa cum să-l exprime în vorbe. Vinișoarele vineții care-i brăzdau nasul